

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 135

Kjem ut
kvar måned

Januar 1942

Utgjevar og red.ktor:
Prost Slaattelid
Davik

13. årg.

Nyttårsaften.

Inatt skal for- og fremtid møtes
ved kirkeurets tolvtte slag,
et år skal dø, et annet fødes,
før himlens grånen varsler dag.
Om mest jeg taper eller vinner
ved tidens gang, det vet jeg ei,
dog aner jeg at mine minner
bebuder hvad der venter meg.

Det nye år, de gamle sorger
vil sikkert følges skritt for skritt,
jeg vet det forut, derfor borger
den tid jeg alt har gjennomstridt.
Men når min sjel er stedt i våde
gryr der et håp som gjør meg gla.
Det nye år, Guds gamle nåde,
de to vil også følges ad. —

Det nye år, de gamle kampe
vil sikkert komme hånd i hånd,
måskje skal troens tente lampe
utslukkes halvt av tvilens ånd.
Men der hvor Gud får lov å råde,
der brister alle angstens bånd.
Det nye år, din gamle nåde
vil også komme hånd i hånd.

Jakob Pauli.

Den levende Gud.

Gud er for mange uvirkelig, blek, fjern,
uskadelig, lett og bekvem å komme ut av
det med; og det vil jo si, at han ikke er
levende. Blir han virkelig levende for oss,
forandres alt.

Det gir trygghet i min tilværelse. Når jeg
har en levende Gud, kan han selvfølgelig
makte mitt liv og føre det frelst gjennom
alle vanskeligheter og farer. Intet kan hindre
ham, enn ikke døden.

Men det gir oss et rystende alvor. Det
blir en alvorlig sak å leve, når der er en
levende Gud. Så er det nærværende, denne
verdens affærer, ikke nr. en. Alt det vi slik
går og regner for det viktigste, vår bekvem-

melighet, våre penger, et godt giftermål, en
god eksamen, må tre til side for den Gud
som lever.

Og når Gud lever, hvor bærer menneskene
seg da dumt, ja, forkastelig ad. De vil ikke
kjennes ved ham, ringeakter ham, går ham
hånlig forbi eller begynner først å tenke på
ham når de ikke kan lenger selv, eller når
de skal til å dø. Hvor det er forferdelig å
bære seg slik ad! Han, som var lenge før
vi ble til, han, der blir ved å være når vi
forlengst er under muld, han forhånes!

Kom dog på andre tanker! Den levende
Gud er ikke til å spøke med. Gud er Gud,
og han lever.

Skal vi møte Gud, må vi møte Kristus.
Der er ingen vei til den skjulté, usynlige Gud
utenom den åpenbarte Kristus. Det var det
der gikk opp for Simon Peter. Mennesker
er ganske på villspor, når de tror at de kan
unnvære Kristus. Bak alt hva vi vet om
Gud, står jo Kristus. Faderen i himmelen,
der lar sin sol gå opp over onde og gode,
hvor vet vi det fra uten fra Kristus, den
levende Guds sønn? Faderen, der står med
de åpne armer og slutter den fortapte sønn
i sin favn, hvem gir oss sådanne tanker om
Gud uten Menneskesønnen? Og når vi nu
trygt tør folde våre hender og si: Fader
vår, du som er i himlene, — hvem har gitt
oss lov til det? Kristus! Selv dødens vei
har han lyst opp for oss.

Så blir da målet for oss at vi, ut fra er-
kjennelsen av at det viktigste av alt er vår
sjel, følger Jesus Kristus etter ved å gjøre
bruk av hans gaver. Han har jo bygget sin
menighet på jord. Den står ennå og vil all-
tid stå. Den har han testamentert sitt ord,
og i den vil Guds ånd hjelpe oss til tro
på den levende Gud.

Prost G. Sparsø
(i »Dansk Kirkehilsen«).

Fredsfyrstens dag.

En fransk kaptein forteller følgende be-
givenhet:

Om aftenen den 24. desember 1870 hadde jeg kommandoen over et kompani frivillige, som var satt på post utenfor Paris' murer. Det var en forferdelig kald aften, og jeg måtte vandre fram og tilbake for å holde varmen i meg.

Da kom en av soldatene hen og spurte:

»Kaptein, får jeg lov å forlate min post et øyeblikk?»

»Umulig! Du tenker da vel ikke nå å gå tilbake til byen?»

»Nei, ikke tilbake til byen,« svarte han smilende, »men dithen« — og han pekte mot den tyske leir.

Jeg var nysgjerrig etter å se hva han ville gjøre, og ga ham tillatelsen på samme tid som jeg advarte ham og sa, at han løp en stor risiko ved å gjøre det, da tyskerne sikkert ville skyte ham.

»Det er jeg ikke bange for,« sa han, hoppet ned av forskansningen og ga seg til å gå bortover sletten, som skilte oss fra fienden.

Vi fulgte ham med våre øyne, idet vi hvert øyeblikk ventet å høre den skarpe lyd av et geværskudd. Men ikke noe hørtes unntagen snøens knirken under hans føtter. Så snart han kom innenfor de tyske forposters hørevidde stanset han, hilste og begynte å synge den velkjente franske julesang:

»Jul! Jul! Kristus er Israels konge«.

Det var så uventet — og ble gjort så naturlig, mens den stjerneklare natt og store stillhet la en høytidelig stemning over det hele, at selv de minst religiøst anlagte ble grepne og de hårdeste hjerter forunderlig beveget.

Tyskerne hverken rørte seg eller talte. Da den unge mann var ferdig, hilste han atter militært, vendte seg om og gikk rolig tilbake til sine.

»Nå, kaptein,« sa han, »De angrer vel ikke på at De ga meg lov?»

Før jeg kunne svare, var en soldat fra den annen leir begynt å bevege seg henimot oss. Han også hilste, stilte seg opp midt imellom begge kompanier og sang så en vakker tysk oversettelse av samme julesang,

som den franske soldat nettopp hadde sun-
get. Jeg ga ordre til ikke å skyte på ham, skjønt det ganske visst var overflødig. Han sang hele salmen igjennom, vers for vers, og når han kom til omkvedet av et vers, sang begge hæravdelingene med:

»Jul! Jul! Kristus gjentøste Israel!«

Den samme følelse fylte alle hjerter. All strid og fiendskap ble glemt i Fredsfyrstens nærværelse. Et øyeblikk etter var den tyske soldat gått tilbake til sine, og alt var atter stille.

Nattverd på Madagaskar og her.

Har vi kristne her hjemme i Norge noe å lære av de kristne på Madagaskar? Vi som har arbeidet der ute som misjonærer, har ofte med undring måttet erkjenne det. De gassiske menigheter har et mer enfoldig trosliv.

For noen år siden kom der en engelsk misjonsinspektør til Madagaskar. Han hadde først vært i India. Etter å ha vært på Madagaskar, uttalte han, at mens det i India var inderligheten, var det her på Madagaskar gassernes enfoldige tro som var det karakteristiske. Vi misjonærer må også sanne dette. Av og til kan deres tro være så enfoldig at man kunne fristes til å mene at den var overfladisk, men der er mange ting som beviser det motsatte. Vi kan bare minne om at den gassiske menighet, da den ikke var mer enn 15 år gammel, kunne utstå en 30-årig blodig forfølgelse. Tross menigheten var overlatt til seg selv i disse år, øket allikevel tallet på de kristne, selv om nok endel falt fra.

Denne deres enfoldige, likefremme tro kommer særlig klart frem i deres syn på og bruk av nattverden. Her hjemme i Norge regnes det somme steder som noe utenfor det alminnelige at de unge kristne går til Herrens bord. Det er likesom forbeholdt de eldre eller en del særlig varmhjertede menighetslemmer. På Madagaskar regnes nattverden med som en absolutt nødvendighet for det kristne liv. Jeg spurte en gang en ungdom om han var døpt og hørte til menigheten. »Døpt?« sa han, »jeg er medlem av nattverdsamfunnet«. — Der er nemlig

døpte som er utelukket av nattverdsamfunnet på grunn av mangelfullt kristenliv. Det gjelder altså som en ærestitel å være nattverdberechtiget.

Vi har som regel nattverdsgudstjeneste en gang i måneden rundt omkring i våre menigheter der ute. Da er det alminnelig deltagelse fra de nattverdberechtigedes side. Selvfølgelig er det dem som også der holder seg borte. Men det hender ikke så sjelden, særlig på steder med et rikt menighetsliv, at når en ungdom eller en annen av menighetssamfunnet flere ganger på rad blir borte fra nattverden, går enten noen fra ungdomsforeningen eller menigheten ellers på besøk til vedkommende for å høre hva der kan være i veien.

Var det ikke nettopp det Jesus gav oss nattverden til, at det skulle være et styrkemåltid og noe som binder menigheten sammen? Det skulle være en bekjennelsehandling og dermed en absolutt nødvendighet for det kristelige livs fremgang og trivsel. Vi er helt på villspor når vi tenker oss at Jesus venter en spesiell hellighet fra vår side, som skal gjøre oss *verdige* til å ta imot dette sakrament. Det er jo nettopp fordi vi er syndere og fordi vi i oss selv er så svake at han har gitt oss denne herlige gave. — La oss derfor ikke lenger holde oss borte, men gjøre som gasserne, flittig bruke dette nådemiddel.

Thv.

(Norsk Miss.tid.)

Våre døde.

20. nov.: Rolf Henøen (Klubben); ug. fiskar; f. 1912.
6. des.: Kristianne Jonsdr. Hestenes, Rugsund; kårenkje; f. 1861 i Gloppen; hjerneslag.
26. okt.: Amanda Arnesdr. Berle; ug. hushjelp; f. 1915.

**Min Gud, gjør dog for Kristi blod
min siste avskjedstid god.**

Notisar.

Døpte. 23. nov.: Dagfinn Paul Harald, f. 24. sept. av f. Lars Hansson Etterdal og k. Kristine Pedersdr. (f. Tømmerstøl). — 23. nov.: Petra Signe, f. 19. okt. av f. Karl Pedersson Tømmerstøl og k. Edit Andreasdr. (f. Lefdal). — 30. nov.: Jorunn Edna, f. 22. aug. av f. Jon

Jonsson Stokke, Hennøy, og k. Oline Kristofersdr. (f. Hennøy). — 7. des.: Kari Ingebjørg, f. 28. juli av f. Martin Matiasson Haslerud og k. Kirsten Martinesdr. (f. Bøen). — 21. des.: Leif Sverre, f. 12. nov. av f. Matias Larsson Midthjell og k. Pernille Andersdr. (f. Kongsbakk).

Basar: Bortne 27. nov. til heidningmisjonen 200 kr., herav kr. 25.25 bøssepengar.

Retting. I novembernummeret var kvittert for kontingent frå H. B. 5 kr., som er trykkfeil for 15 kr. Dette er teke med i summen 62 kr.

Utvandra frå Davik til Amerika. 1888: Hans Hansson Årdal, Kari Olsdr. Årdal, Martines Rasmussen Dommestén, Samuel Martinesson Dommestén, Andreas Knutsson Sundal, Knut Antonsson Horn, Marie Martinesdr. Frimannslund, Peder Monsson Indredavik, Johan Johnsson Rimstad, Isak Johannesson Nore, Rasmus Olsson Nore, Jakob Jakobsson Bortne, Martines Simonsen Nore, Ole Iversson Nore, Joakim Muri, Karl Rasmusson Maurstad, Elling Pedersson Henø, enkje Kristianne Hansdr. Kolset, Niels Rasmusson Kolset, Rasmus Rasmusson Kolset, Oline Rasmusdr. Kolset, Peder Rasmusson Kolset, Isak Pedersson Maurstad (til Kanada), Marie Andersdr. Isene.

For 100 år sidan. Døde: 22. jan. 1842 Marte Pedersdr. Øen, gaardmandskone, 63 år. — 18. jan. Ole Nielsen Flister, Brunsvig, 13 år.

Fødselsdagar. Ole Martinesson Frimannslund vert 80 år 27. januar. — Karl Bergesson Rødeggan vert 60 år 12. februar.

For 50 år sidan. Mellom dei ektevigde i 1892 var: Jonas Jørgensson Ervik og Seriane Martinesdr. Lefdal, vigde 19. april. — Johannes Martinusson Nore og Katrine Hansdr. Henøen, vigde 7. juni.

Gudstenester:

3. s. etter Kr. openb. s.,	25 jan.: Rugsund.
S. septuag.	1. febr.: Davik.
S. sexag.	8. febr.: Rugsund.
Fastelags. s.	15. febr.: Ålfot.
1. s. i fasta	22. febr.: Kjølisdal.
2. s. i fasta	1. mars: Davik.

Kvittering for kontingent: Kristen P. Ravne'jell, Jonas Askeland, Olav V. Endal, Rasmine Isene 2 kr. — Olai Totland, Anna Gilleshammer, fru Oline Maurset, Jon Muri, Simon J. Bakke 3. — Olai Risøy, Elise Rødeggan 4. — Karl Klubben, Martinus Mjånes 5. — Marie Loen 1. — Tils. 42 kr. Hjarteleg takk til alle.

Soga um Saul frå Tarsus.

(Framhald).

To ting hende i det året då Saul byrja arbeidet i Antiokia. Herodes Agrippa sette i gang den andre forfylginga av kyrkja, då Jakob leid martyrdøden, og Peter ved eit under vart fria ut or fengslet, og det vart

og ei stor hungersnaud. Agabus, den kristne profeten frå Jerusalem, forkynte føreåt i Antiokia at ho skulle koma. Den vart eit middel til å halda kyrkja saman. »Lat oss binda kyrkja saman med kjærleiks band,« sa profeten i Antiokia, og det vart gjort store innsamlingar for å hjelpa dei lidande brørene. I Jerusalem vart det svært vanskeleg. Dit drog Barnabas og Saul for å koma dei sveltande til hjelp; dei var der ei tid og dreiv på med arbeidet med å få tak i mat, få det på plass og dela ut. Kyrkjelyden hadde stor grunn til å vera takksam mot dei. Det fekk mykje å seia seinare. Her fekk Saul syna den dugleik som administrator, som han hadde lært seg dei sju åra i Tarsus.

Dette var siste leddet i Sauls tiårige førebuing til si gjerning. Då han og Barnabas drog attende til Antiokia, tok dei med seg ein kjekk ung mann, venteleg son til han som åtte den salen der disiplane samla seg til gudsteneste. Mor hans, fru Maria, syskenbarnet til Barnabas, var glad over å få han bort frå forfylginga og nauda, og han hadde sjølv hug å fylgja frenden sin og venen hans. Denne guten har vi sers mykje å takka for, for namnet hans var Johannes Markus, og han skreiv det evangeliet som er oppkalla etter han.

XI.

Og no er endelig den store stunda koma. Ved profetane i Antiokia hadde den Heilage Ande gjort det klårt, at det apostelembete som dei tolv hadde gjeve Barnabas skulde vara ved, og kyrkja gav og si godkjenning av at Saul hadde fått si apostelstilling utanfor porten til Damaskus. »Medan dei ein gong heldt gudsteneste og fasta, sa den Heilage Ande: »Skil no ut åt meg Barnabas og Saul, så dei kan gjera det verket eg har kalla dei til.« Då heldt dei fasta og bøn, la så hendene på dei og let dei fara.«

Vi står på enden av ei av dei to lange bryggene på steinmoloen i Seleukia, hamna til Antiokia. Dei er der den dag i dag, og no er den eine kalla »Paulus« og den andre »Barnabas«. Vi ventar på eit skip, eit havskip som skal gå ut. Her kjem det, så nær at vi mest kan ta på det. Det vil nok få hiving, for kastevindane som kjem ned frå fjella, gjer at sjøen her alltid er uroleg, og

rører opp det blå Middelhav med kvite skavlar.

Blant passasjerane er der tre menn. Den eine, ein ungdom, ser litt uroleg og redd ut. Den andre synest vera godt kjend og pratar livleg med vener han har råka ombord. Det er ein rik mann frå Kypem, som skal reisa heim att. Den tredje, ein tunn, mager mann sit for seg sjølv, ålvorsam og still. Han har fått ein god plass, for stuerten har fått vita at han er romersk borgar.

No er skipet kome utpå og kjenner bårane og tek til å lensa mot nordvest. Sjå på det! For det har Kristi evangelium ombord, det som apostelen Paulus no har i si varetekt, og han ber det fyrst til ei øy som i vår tid høyrer med til det britiske rike.

XII.

Barnabas var ein populær og velstående mann på Kypem, og han og Saul vart vel fagna i Salamis. Saul, den romerske borgaren som hadde hatt slik underleg karriere, var alle forvitne etter å sjå. Dei drog tvers over øya til Pafos. Alle kjende foredrags-haldarar brukte den gongen å gjera ein tur gjennom det romerske rike, liksom i våre dagar gjennom Sambandsstatane i Amerika. Det vart no fortalt til den romerske prokonsulen som styrde på Kypem, at det kom to menn til Pafos som ynskte å bera fram nokre nye synsmåtar. Sergius Paulus var ein opplyst mann med interesse for vitskap og filosofi. Prokonsulen bad den romerske borgaren som var komen til byen, å koma opp på borga og halda ei førelesing der. Ei slik innbyding var det same som eit påbod, og apostelen lydde. Det emne som prokonsulen bad Paulus (som han heretter alltid er kalla) tala om var: Guds vesen og hans forhold til menneskja. Og han laga det så, at han skulle få ein å diskutera med som var han verdig, ein som i Apostelgjerningane er kalla Elymas. I dei dagar vart det ingen skilnad gjort mellom astronomi og astrologi, vitskap og trolldom, kemi og alkemi. Der var og mange som såg ut til å eiga kunnskap og makt som gjekk ut over det naturlege. Enno er der dei i Tibet og andre orientalske land som påstår at dei har slike overnaturlege krefter. (Framh.).